

Αυτό που έχει σημασία είναι τι

κάνουμε προς το τέλος. Στον Ελληνισμό όλα αρχίζουν από το τέλος. Είναι: εν αρχή το τέλος. Αυτό σημαίνει πρακτικά: εν αρχή ο θάνατος.

Γιατί, άμα δεν καταλάβουμε τι σημαίνει ο θάνατος, πεθαίνουμε πριν ζήσουμε. Άμα καταλάβουμε τι σημαίνει ο θάνατος, καταλαβαίνουμε, επειδή είμαστε ένας λαός του χρόνου, ότι μετά την αίσθηση αυτού του θανάτου, αρχίζει η μνήμη.

Όταν μετά αποφασίζω να συνεχίσω, αρχίζει η μη λήθη και τότε μπαίνω στην αλήθεια. Έχει ενδιαφέρον, άμα το συνδυάσουμε αυτό ακόμα και χριστιανικά, ότι όταν μιλάμε για το φως και το μονοπάτι, δεν εξηγούμε πού ακριβώς είναι το φως.

Άρα το μονοπάτι είναι λίγο πιο δύσκολο. Αλλά αυτό που ξέρουμε πάντως, είναι ότι,

αν το πιστεύουμε αυτό το φως, δεν θα μείνουμε στο σκοτάδι. Το πιο εντυπωσιακό είναι ότι, ακόμα κι όταν είμαστε μέσα στο σκοτάδι και πιστεύουμε στο φως, μπορούμε να ανάψουμε το κερί.

Όποια και να είναι η δυσκολία που περνάμε, αυτό που έχει σημασία είναι η συνέχεια. Κι αν το σκεφτούμε ορθολογικά, τι κάνουμε το Πάσχα με την Ανάσταση και το φως, θα δούμε ότι αρχικά είναι τριπλό το κερί που θυμίζει τον τρικέφαλο χρόνο και βέβαια την τριάδα.

Στην συνέχεια, εμείς έχουμε μόνο ένα κερί, και αυτό που έχει ενδιαφέρον είναι ότι μόλις το ανάβουμε αρχίζει να πεθαίνει. Αλλά στο ενδιάμεσο το πρώτο πράγμα που κάνουμε είναι να ανάψουμε τον άλλον.

Άμα το σκεφτούμε ορθολογικά είναι ότι του δίνουμε την δυνατότητα να πεθάνει κι αυτός. Αυτή είναι η συνέχεια. Και για αυτό όταν γίνεται μια γενοκτονία, προσπαθούν να κάνουν ακριβώς το αντίθετο: όχι μόνο να σκοτώσουν τους ζωντανούς, αλλά να μην υπάρχουν ούτε οι επόμενοι.

Για μας λοιπόν αυτό που έχει σημασία και στο «αγάπα τον πλησίον σου», δεν είναι αυτός που είναι κοντά σου μόνο χωρικά, αλλά αυτός που είναι κοντά σου χρονικά, που σημαίνει ότι παίζουμε μετά με τον προηγούμενο και με τον επόμενο.

Όταν συνειδητοποιούμε ότι είμαστε ο επόμενος του προηγούμενου και ο προηγούμενος του επόμενου, τότε καταλαβαίνουμε ότι δεν είμαστε εμείς, καταλαβαίνουμε ότι είμαστε οι άλλοι και σιγά-σιγά οι άλλοι άλλοι.

Όταν μπαίνουμε σε αυτό το πλαίσιο, τότε μπορούμε να πούμε ότι υπάρχει συνέχεια. Γιατί αυτό που μας ενδιαφέρει είναι πώς θα ζήσουν οι άλλοι. Έτσι κατανοούμε ότι το ατομικό δεν έχει νόημα. Κι αν ο Ελληνισμός υπάρχει ακόμα και τώρα, είναι επειδή τα βλέπει τα πράγματα σφαιρικά, ολικά, ολιστικά ποτέ ατομικά.

Άρα σε εμάς ανήκει η επιλογή: ελευθερία ή θάνατος. Σε εμάς ανήκει η επιλογή της συνέχειας και σε κανέναν άλλον.

Πηγή: nikos-lygeros-poihsh.blogspot.gr